

Ester Anaswah

Milovala som
FRANCÚŽA

Ester Anaswah

Milovala som Francúza

Elektronická kniha

Vytvorené prostredníctvom [Publico.sk](https://publico.sk)

Ester Anaswah:

pochádza z Bratislavy. Miluje všetko, čo sa dá čítať... Svoju literárnu činnosť začínala poviedkami a príbehmi zo života, ktoré boli uverejnené v rôznych časopisoch. V roku 2012 sa prihlásila do literárnej súťaže, kde zaznamenala veľký úspech, ale i jeho odvrátenú stránku. Pracovala, okrem iného, aj v knižnom a filmovom sektore.

Napísala: Imidž šelmy (2013, reedícia 2018), voľné pokračovanie Hriech ako motív (2018), arabskú trilógiu: V náručí Araba (2019), Dovolenka s Arabom (2019), Koniec arabskej lásky (2020).

Ďalšie knihy vydala pod iným pseudonymom.

MILOVALA SOM FRANCÚZA

Anotácia:

Ani vo sne by mi nenapadlo, že svoju osudovú lásku uvidím v rade na banány. Že práve on, šarmantný Francúz, prejaví záujem o mňa, frustrovanú mamičku na materskej dovolenke. Že on bude tým mužom, ktorý mi dodá silu riešiť neľahkú situáciu a s ktorým zažijem výnimočné a vzrušujúce chvíle. Že napokon ja budem tá, u ktorej bude on hľadať útočisko z nešťastnej lásky a budem sa musieť rozhodnúť, či ho dokážem prijať späť. Pretože femme fatale môže byť iba jedna!

Romanticko-erotický príbeh z obdobia, keď bolo v Československu takmer všetko zakázané, texasky sa kupovali v Tuzexe a vzťah s cudzincom bol nielen nezvyčajný, ale aj podozrivý.

Akákolvek podobnosť literárnych postáv s reálnymi osobami je iba náhodná.

Napísané na základe poviedok, ktoré vzbudili živý záujem v literárnej súťaži a niektoré boli vydané aj knižne. Autorka ich po čase doplnila a nanovo prepracovala do uceleného príbehu.

Predslov

Stojím pri okne so šálkou horúceho čaju a pozerám sa, ako sneží. Ako snehové vločky tancujú v povetrí, s ľahkosťou dopadajú na zem a hneď sa topia. Miznú. Škoda, že majú taký krátky život, pomyslím si. Ony potrebujú mráz, zimu, ja naopak teplo, slnko, vrúcne city a hrejivé dotyky. Keď ich nemám, som ako bez života.

Presne ako teraz.

Pozriem sa na svoju dcérku, ktorá je zase prilepená tvárou na skle okna. Možno sa tiež len pozerá, ako sneží a možno zase vyzerá jeho auto, či už neprichádza.

Odvrátim tvár od okna a zadívam sa na fotografiu na policičke, kde sme všetci traja. Ja, Dominika a Adrien. Vyzeráme ako šťastná rodinka.

Povzdychnem si.

Áno, mohli sme byť šťastná rodinka, ale život nám zamiešal karty tak, ako to ani jeden z nás nečakal...

1. kapitola

Bolo štyridsať minút po polnoci a ja som stále chodila od okna k oknu. Už dve hodiny som nervózne vyzerala svojho manžela, či konečne neprichádza domov. Opäť sa nevrátil večer z práce načas a ja som mala od strachu a obáv stiahnutý žalúdok.

Nie, nie, na toto si nezvyknem. Nikdy!

Pozrela som sa na svoju dcérku. Konečne stíchla a zaspala, chvalabohu!

Konečne som si mohla vyložiť karty, aby mi dali odpoveď, kde sa zase môj manžel zdržal a s kým, kedy príde a či vôbec ešte príde. Bola som z neho už taká zúfalá, že som sa utiekala ku kartám ako k niečomu, čo mi má pomôcť. Niežeby som kartám až tak verila, no akákoľvek odpoveď bola pre mňa lepšia než žiadna.

Kládla som karty jednu po druhej v nádeji, že mi naznačia niečo, čo ma upokojí, no márne. Karty mi, práve naopak, odhaľovali nemilosrdnú pravdu!

Začala som vykladať odznova, pretože zlým správam som odmietala uveriť. Oči mi už klipkali únavou, no namiesto toho, aby som si ľahla, každú chvíľu som chodila k oknu. Neistota a strach o manžela boli silnejšie ako moja potreba spánku.

Konečne sa mi zazdalo, že počujem prichádzať auto. Na tento zvuk boli moje uši už vytrénované. Vyzrela som z okna a uvidela ho, ako vystupuje z auta. Zaparkoval ho akosi nakrivo a tackavo sa blížil ku vchodu do paneláka.

Panebože! Zase je opitý! Ako mohol v takomto stave šoférovať?! On musí mať pri sebe všetkých anjelov strážnych!

Zatiahla som záclonu aj záves a rýchlo si ľahla do postele, aby som predstierala spánok. Aby mu ani nenapadlo vymáhať si odo mňa „manželské povinnosti“.

Kým sa dostal do postele on, ja som naozaj zaspala. Veď som ledva držala

oči otvorené.

No z kratučkého oslobodzujúceho spánku ma vyrušili jeho ruky. Čosi bľabotal a vyhrňal mi nočnú košeľu. Ruky som mu rázne odsunula a obrátila sa mu chrbtom. Bola som neskutočne unavená, ospalá a deprimovaná. Náš milostný život už dávno nebol taký, aký by mal byť. Vlastne, nikdy nebol taký, aký by som si želala. Možno preto, že som chcela niekoho iného, ale ten sa so mnou rozišiel tesne pred zásnubami. Bola som z toho samozrejme zronená a snažila som sa prísť na iné myšlienky. Zabudnúť... Bola som ľahká korisť.

Zo spánku ma prebudil Dominikin plač. S námahou som vstala a dala jej cumlík, aby aspoň na chvíľu stíchla. Podišla som k oknu a rozťahla tmavé závesy. Práve svitalo. Môj manžel si zakrýval uši vankúšom.

„Doriti! Zase sa nevyspím?!“ zahromžil.

„Mal si prísť domov skôr!“ povedala som vyčítavo. „Kde si bol zase tak dlho?!“ chcela som vedieť, čo si vymyslí tentoraz.

„Kolega oslavoval narodeniny,“ odvetil bez najmenej výčitky svedomia.

„A to si vopred nevedel?“ kládla som stále tie isté otázky a on stále rovnako odpovedal.

„Nevedel som!“ odvrkol a obrátil sa mi chrbtom, v snahe ešte si pospať.

„Prečo si mi nezavolať, že sa zdržíš?!“ pokračovala som vo výsluchu.

„A načo?“

„A... akože načo?!“ lapala som po dychu. „Bála som sa, že sa ti niečo stalo!“ Do očí sa mi už tlačili slzy a môj manžel sa zasmial!

Zasmial!

On si vôbec neuvedomuje, ako mi ubližuje?! On nechápe, ako trpím?!

2. kapitola

Manžel raňajkoval, ja som nebola hladná. Vypila som si iba kávu, aby som sa prebrala, aby mi podchvíľou od únavy a nedostatku spánku nepadali viečka.

Pozrela som sa do veľkého zrkadla v predsieni. Nie však preto, aby som sa uistila, či vyzerám dobre, ale aby som zistila, či vyzerám tak, že môžem opustiť byt a ísť medzi ľudí.

No... Mala by som sa prezliecť, na tričku som mala fľak od Dominikinej kaše, ale nebol čas, takže som hodila na seba ešte sveter, ktorým som ten fľak zakryla, a manželovi som položila jednoduchú otázku:

„Postrážiš na chvíľku Dominiku?“

„Kam ideš?!“ opýtal sa a ani sa na mňa nepozrel. Viac ho zaujímala klobása na tanieri.

„No kam asi?! Na rande!“ odvrkla som a pomyslela si – bodaj by!

„Kaam?!“ zvýšil hlas.

Moju ironickú odpoveď pravdaže nepochopil, pretože on nemal zmysel pre iróniu, nemal zmysel pre rodinu, nemal zmysel ani pre moje kratučké úniky od plienok. Jediné, pre čo mal zmysel, bolo zarábanie peňazí a popíjanie.

„Dostali banány,“ vysvetlila som mu. „Videla som z okna...“

Namrzene zdvihol oči od raňajok. Asi som skrížila jeho plány.

„Ale ponáhľaj sa! Musím ísť niečo vybaviť.“

„No jasné, ako inak!“ vzdychla som si a zvesila z vešiaka nákupnú tašku. Neodpustila som si uštipačnú otázku: „A čo také súrne musíš ísť vybaviť tentoraz?!“

„Jeden kšeft...“

„Aký kšeft?“

„Nestaraj sa!“ odsekol. „Keď nič nevieš, nič nepovieš!“

Už dávnejšie som pochopila, že jeho pracovné aktivity sú na hrane zákona, takže ani tentoraz som sa nič nedozvedela. Opäť som si len zhlboka povzdychla a nazrela do peňaženky.

„Daj mi nejaké peniaze... na nákup!“ doplnila som, aby mi zas nepovedal, že nezarába na moje handry. Pýtať peniaze od vlastného manžela bolo pre mňa také ponižujúce! Nebola som na to navyknutá. Ešte donedávna mi dával peniaze sám od seba, no v poslednom čase som mala pocit, že si potrebuje umocňovať vlastnú dôležitosť. Možno pre moje výčitky, ktoré sa stupňovali – priamo úmerne s jeho pitím.

Vytiahol z vrecka dokrčenú päťdesiatkorunovú bankovku a hodil ju na stôl ako almužnu žobrákovi.

„Na!“

Na moment som zaváhala, či ho poučím, ako sa má ku mne správať, no bola by to len zbytočná strata mojej energie. Bankovku som si strčila do peňaženky a ani som nepoďakovala. Za čo by som mu mala vlastne ďakovať?!

„O chvíľu som doma, malá je napapaná a prebalená,“ povedala som medzi dvermi a už som aj utekala po schodoch dole, lebo nemám rada výťahy. Tie staré páchnuce výťahy, ktoré sa kedykoľvek zaseknú a ja hneď chytám paniku, že sa tam buď zadusím, alebo zhorím, alebo sa pretrhne lano a výťah spadne do šachty. Byt svokrovcov, u ktorých sme bývali, bol našťastie iba na treťom poschodí. A bol aj na dobrom mieste, všetko som mala poruke. Aj stánok s ovocím a zeleninou bol hneď pri dome.

Postavila som sa na koniec dlhého radu a z nudy som si začala obzerať muža, ktorý stál predou mnou a ktorého som zaregistrovala už z diaľky, pretože mal žltý šál. Spočiatku ma poštekľila v nose jeho príjemná vôňa a vzápätí som si už premeriavala jeho vysokú štíhlu postavu v texaskách. Na

hlave mal čierny baret, z ktorého mu vytrčali dlhšie kučeravé tmavé vlasy, a cez tvídové béžové sako mal prehodený ten žltý šál, ktorý sa nedal prehliadnuť.

Hm, kto už v Bratislave nosí žltý šál a baret?!

Napadlo mi, že to bude asi cudzinec. No kde by sa na bratislavskom sídlisku nabral cudzinec?! A ešte k tomu cudzinec, ktorý by stál v rade na banány? Nezmysel! To bude asi nejaký umelec, usúdila som. Alebo homosexuál. Každopádne, tento muž vôbec nezapadal do šedého priemeru obyvateľov Bratislavy a jeho tenisky určite neboli z Prioru.

Medzitým, ako som uvažovala a dôkladne si ho obzerala, prišiel na rad a podával predavačke dva banány, aby ich odvážila.

„Dakujem,“ povedal s cudzím prízvukom, keď mu ich podala.

Nemýlila som sa. Je to cudzinec!

Keď odchádzal, stretli sa nám pohľady, avšak žiadne iskrenie a ani o sekundu dlhší pohľad som nezaznamenala.

A čo si čakala, Žanetka?

Veď to, že už asi nič! Koho by zaujala unavená, neupravená a zničená mamička na materskej dovolenke? Kočík som síce pri sebe výnimočne nemala, no ako poznávacie znamenie ho ani nebolo treba. Stačilo sa na mňa len pozrieť a každému muselo byť jasné, že som na materskej dovolenke.

Keď som prišla domov, manžel ma už netrpezlivo čakal.

„No konečne! Čo si robila v tom obchode inventúru?“

„Nie,“ odvetila som stručne a začala vykladať z tašky nákup.

„Tak ja už idem,“ oznámil mi a už sa aj obúval.

Opäť som zostala sama.

Sama s našou dcérou, ktorá zase plakala, hoci jej nič nechýbalo. Chvíľu som sa ju snažila utíšiť v náručí a keď to nepomáhalo, rýchlo som ju obliekla, strčila do kočíka a bez toho, aby som sa stihla pozrieť do zrkadla, privolala

som výťah. Plač mojej dcéry sa ozýval v celom paneláku a ja som sa cítila previnilo, že ruším pokoj susedov, ktorí sa možno potrebujú vyspať po nočnej.

Vyšla som von z brány a Dominika ako na povel prestala plakať. Zatvorila očka a ja som sa nadýchla sviežeho jarného vzduchu. Bolo krásne slnečné počasie. Májové. Ako stvorené pre lásku! Hm... Mala som dvadsať a na lásku som už mohla zabudnúť. Na lásku svojho manžela. Akosi mi ju prestal dávať, prejavovať. Iba ak v posteli. Ja som si však prejavy lásky predstavovala celkom inak...

Prešla som cez cestu a zamierila do blízkeho parku. Sadla som si na lavičku a nastavila tvár slnku. Nasávala som pre mňa tak prepotrebnú energiu. Odkedy som bola na materskej dovolenke, trpela som chronickým nedostatkom spánku a energie. Snažila som sa uveriť tomu, že slnko je zdrojom energie a pozitívneho myslenia, no neviem... Zatiaľ som žiadne výsledky nevidela a obávala som sa, že na depresiu, ktorá sa na mňa pomaly ale iste valila, slnko stačiť už nebude!

Dominika sa v kočiku zamrvila a chystala sa spustiť plač. Nedopriala mi ani chvíľku oddychu na lavičke. Musela som sa postaviť a uviesť kočiak zase do pohybu. To vždy pomáhalo, takže som denne nachodila niekoľko kilometrov.

Keď som prechádzala popri parkovisku, naskytl sa mi zaujímavý obraz. Veľmi zaujímavý! Muž so žltým šálom, ktorého som si všimla v rade na banány, práve vystupoval z auta. Ale z akého auta! Také som ešte nevidela. Veľké terénne auto, ktorého značku som nepoznala a z diaľky ani nevidela.

Stála som obďaleč, na druhej strane chodníka, a zízala s pootvorenými ústami. Nielen na majiteľa auta, ale i na to auto. To len podčiarkovalo výnimočnosť tohto muža a jeho šarm. On vyzeral zaujímavo aj sám osebe, ale s tým autom tvorili jeden exkluzívny balík, ktorý sa skrátka nedal

prehliadnuť.

Stála som tam ako prilepená, celkom zabudnúť na okolitý svet a aj na to, že som vydatá a takto zívať na iných mužov už nemám nárok. Dala sa na neho, ako vyberá z kufra auta nejaké veci a dáva ich do tašky, dívala som sa, s akou gráciou sa pohybuje, ako sa ladným krokom blíži ku mne...

Žaneta, spamätaj sa!

Rýchlo som začala naprávať deku v kočiку a keď som sa narovнала, práve prechádzal okolo mňa. Nezavadil o mňa ani len jedným okom. Akoby som tam ani nebola! To ma trocha našťvalo aj urazilo, no vzápätí som si uvedomila, ako vyzerám! Mastné vlasy stiahnuté do chvosta, žiadny mejkap, oblečenie nevýrazné, pohodlné, bez elegancie, na nohách obuté staré vyšmatlané tenisky. Nuž, vyzerala som presne tak, ako každá frustrovaná a vyčerpaná mamička s kočičkom, ktorá nemá na seba čas!

Kočík som otočila smerom domov. Jednak sa blížil čas obeda a potom, aj obloha sa zatiahla, ani som si nevšimla kedy. A zatiahla sa aj moja myseľ – asi som priveľmi meteosenzitivna. Alebo za to môže ten atraktívny muž, lebo mi nevenoval ani len vlažný pohľad?

To naozaj vyzerám tak hrozne? Alebo si ma nevšimol len preto, lebo som mala pred sebou kočič?

Hm... Ak by som bola slobodná, mohla by som pred týmto mužom zavlniť bokmi a venovať mu úsmev. Mohla by som mu dať signál, že sa mi páči, že som voľná... No hlavne by som vyzerala inak ako teraz. Nevyžarovala by som melanchliu frustrovanej chuderky, ale sexepíl. Ten sexepíl, ktorý som v osemnástich mohla rozdávať, a ktorý razom zmizol hneď, ako som ostala tehotná. To sú zrejme zákony prírody.

Koniec ukázky